

Kedves Testvérek!

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének...!” Jak 5,16

Micsoda igazság, erő és reménység ez az igazság, mennyire fontos az imádság – vallhatjuk, jobb napjainkon tapasztalhatjuk is, hihetünk benne, hogy az imádságnak ereje van, hatása van, Istenhez kapcsol, egymással összeköthet, a helyére kerülnek közben a dolgok. Közben pedig annak, aki nem vallja magát Krisztus követőjének, vagy akár csalódott és távol van akár csak ettől a flow állapottól, a buzgó imádság valami nagyon vallásos, nagyon beszűkült és gyenge ember spirituális tevékenysége lehet, aki annyira életképtelen, hogy kérlel valakit, akit nem is lát és talán nem is létezik, arra, hogy segítsen neki. „Nincs is ennél szánalmasabb állapot...” – mondhatja ezt látva az ember.

Az imádsághoz sokféle kép, elképzelés, tapasztalat kapcsolódhat bennünk. Az imádság valamilyen romantikus dolog, imádkozni illik, imádkozni olyan kispolgári, rendes dolog.

Lehet akár misztikus is: aki imádkozik, az közel van ahhoz, amire mindenki vágyik: a valóságon túlihoz, a transzcendenshez, az örökkévalóhoz. Aki imádkozik, az nem a földiekre néz, az felemeli a lelki tekintetét és máshová fókuszál. Aki esetleg nyelveken imádkozik, az pedig pláne más állapotba kerül, ami biztosan jó.

De van egy súlytalansága is ennek: „Majd imádkozom érted...” – mondjuk olyan helyzetekben, amikor nem tudunk mit tenni és gyakran elfelejtjük megtartani az ígéretünket. A „nem csinálunk semmit” szinonimája ilyenkor az imádság. A felolvasott szakaszban világos, hogy az imádság nem ez. Pál Timóteusnak ír, az efézusi gyülekezet vezetőjét bátorítja, tanítja arról, miért fontos az imádság a gyülekezetben: hol van a helye, mi az értelme. Az Ige alapján kimondható, hogy:

- Egyrészt az imádság egyrészt harc, munka, feladat. (A könyörgések tartása feladat – akár szervezési feladatot is jelent, odafigyelést, elkötelezettséget, felelősségtudatot stb.)
- Másrészt az imádság az a tevékenység, az a folyamat, ami közben a helyére kerülnek a dolgok: az, hogy kicsoda Isten, kinek mi a világban a feladata, hogyan tekinthetünk a rendszerre, magunkra, a közegünkre.

Az Igét közelítsük meg most úgy, hogy először is mit tanít Istenről?

1. Mit akar Isten?

Azt olvassuk, hogy Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és eljusson az igazság megismerésére. Ez reményteli dolog, biztató, megnyugtató elsőre, de ha jobban belegondolunk, akkor elkezd nagyon sok kérdést felvetni. Mit jelent, hogy Isten ezt akarja? Akkor ez biztosan megvalósul, tehát mindenki üdvözl majd? Vagy ha nem, akkor mit ér Istennek az akarata – van egy nála erősebb akarat is, ami miatt ez meghiúsul?

Nem hiszem, hogy ez az automatikusan „mindenki üdvözlni fog” megállja a helyét a Biblia alapján és az sem, hogy Istennél lenne erősebb hatalom, aki megakadályozza akarata teljesítésében. Úgy kell erre tekintenünk, hogy ez egy meghívás, szándék, nyitottság, egy elkötelezés Isten részéről: Ő hív, elkészíti az utat. Mint a tékozló fiú Atyja, aki nemcsak visszafogadta a kisebb fiút, de várja a nagyobb testvért, hogy bemenjen a lakomára. Nem tudjuk, hogy bemegy-e, mert a történet nyitott végű. A mennyei Atya olyan, mint ez az apa. Kész a lakoma, a kisebb testvér hazajött. A nagyobbaknak van oka nem bemenni, haragudni, kint maradni, elfordulni... de van lehetősége belépni a neki is elkészített ünnepre és öröme. Tudod Isten nem jöhet helyetted. Isten várja, hogy eljuss hozzá, hogy belépj a vele való kapcsolatba – újra és újra. Hogy imádkozz, hogy felé fordulj. S mindeközben megtörténik, hirtelen vagy lépésről-lépésre az igazság megismerése. Ez pedig gyakran fájdalmas, nehéz, kijózanító... és felszabadító is tud lenni. Megtörténik Jézus megismerése, aki magáról azt mondta: én vagyok az igazság. A többi pedig misztérium, titok: ki miért és hogyan jön vagy nem jön. A többi ember mind - mind saját magáért felelős. Isten pedig sokkal jobban szereti őket nálad, ezért érdemes egyszerűen Istenre bízni mindenkit és tudni, hogy Ő ellenállhatatlanul vonz minden embert. Ez a reménységünk.

2. Mi az igazság lényege?

Az előbb említettem az igazság megismerését, aminél álljunk meg egy kicsit. Az igazság ma már a legkevésbé sem abszolút fogalom, sokkal inkább teljesen szubjektív, legalább is kulturálisan és meggyőződés szerint erősen meghatározott. Annyi igazság, ahány ember, van erősebb és gyengébb igazság, van a hatalmon lévők igazsága és bizony az igazság kommunikációs jelentősége sem becsülhető alá: arra odafigyelnek, aki azt állítja, hogy az igazságot mondja. Bármennyire leegyszerűsítőnek tűnik, az Ige alapján az igazság az, hogy

- a. Egy az Isten.
- b. Egy a közbenjáró: Krisztus.
- c. Egy a váltság.

Az igazság bizonyára egy nagyon összetett és számunkra nem is teljesen felfogható, megérthető dolog, de ami mindebből megérthető és felfogható, az ez.

Az ember pedig feledékeny és erre kell emlékeztetnie magát. Ez az igazság.

3. Mi Isten szolgálóinak a dolga, feladata?

Az imádságból indultunk el és ide is lyukadunk ki: Isten gyermekeinek a dolga, amire az apostol is felszólítja Timóteust és a gyülekezetet is: az imádság, könyörgés, esedezés.

Ennek az imádságnak pedig három iránya bontakozik ki előttünk az Igében:

3.1. Imádság minden emberért. Azért, hogy meghallják a mennyei Atya hívását, hogy tényleg el tudják fogadni az igazságot, hogy tudjanak hinni, hogy eljussanak Istenhez. Különösen és első renden a körülöttünk lévőkért. Ez nagyon fontos! Nekünk, mint gyülekezet, különösen. Mert fontos, hogy legyen akár távolra mutató látásunk, hogy imádkozzunk a távol lévő keresztyén testvéreinkért, a misszióban túl lássunk a saját köreinket, mindennapi életünkön, de közben ne feledkezzünk el a legközelebbiekről sem. Vegyük észre és hordozzuk a mellettünk lévőket, akit első sorban ránk bízott Isten.

3.2. Imádság a hírnökökért. A szakasz végén beszél Pál arról, hogy őt Isten elhívta és arra rendelte, hogy Őt szolgálja. És bár ebben a részben nem mondja ki, máshol kéri a gyülekezetet, a testvéreket, hogy érte is imádkozzanak. A tanítás, az igazság hirdetése nagyon nehéz feladat. Ez a frontvonal, ahol bizony záporoznak a golyók, ahol reflektorba kerül az az ember, akit Isten küld minden hibájával és esendőségével, hiányával együtt. És mégis, Isten hírnököket küld, embereket, küldötteket hív el. És ez jelenti a presbitereket, akiket Isten a gyülekezet vezetésére, szolgálatára hívott el első sorban. Jelenti a lelkipásztorokat, de mindenkit, aki megszólal és Isten Igéjét hirdeti. Jelenti a gyülekezetünkben a hittanokat is, aki az igazságra tanítja a gyermekeket, a gyermekcsoportban szolgálót, a Cafében szolgáló munkatársat, a házicsoport vezetőket, a mamaklub vezetőit és sorolhatnám végig az összes szolgálatot. Imádkozzunk a küldöttekért, hogy tudjanak helyt állni, megerősödni, megújulni, Isten szerint végezni a szolgálatukat.

3.3. Imádság a feljebbvalókért. Az apostol arra hívja Timóteust, hogy imádkozzanak a királyokért, feljebbvalókért. Ezek azok az emberek voltak akkor, akik gyakran kifejezetten hátráltatták Isten ügyét, akik akár üldözéseket indítottak, generáltak. Az imádság elsősorban itt is azért történik, hogy Isten adja meg a vezetőknek a bölcsességet a vezetéshez, hogy a felelősségben helyt tudjanak állni. Másrészt, ha ellenségesek, akkor pláne imádkozhatunk értük, mert Jézus is erre tanított az ellenség szeretete kapcsán.

A nehezebb az, amikor a feljebbvalók nagyon kedvesek és kooperatívak, közben pedig szeretnék irányítani, befolyásolni Isten népét, összemosni a saját céljaikat, érdekeiket Isten népével és nem tartják tiszteletben a távolságot, aminek meg kell lennie minden hatalom és Isten népe között.

Imádkozzunk hát a feljebbvalóinkért! Ezáltal elismerjük, hogy vannak feljebbvalók – egy olyan világban, ami nem annyira tűri el a hierarchiát. Imádkozzunk a feljebbvalókért, mert nagy kísértésnek vannak kitéve. Feljebb lenni veszélyes, megrészegíti, megszedítheti az embert, megváltoztatja a perspektíváját, gyengülhet a látása és feledékennyé teheti arra nézve, honnan is érkezett, milyen nem feljebb lenni...

Imádkozzunk a feljebbvalóinkért, mindenféle feljebbvalóért (főnök, vezető, egyházi vezető, állami vezető, döntéshozó), hogy megtanulják, hogy tudják, hol a helyük ebben a világban.

Hogy egyedül Isten az Úr. Hogy egy az Isten és nincs szükség más istenre sem istenpótléokra.

Hogy egy a közbenjáró: Krisztus, ezért nincs szükség feleslegesen idealizált, messianisztikus vezetőkre. Nincs szükség félistenekre, megváltó típusú vezérekre. Akinek erre van szüksége, az nem látja Krisztust annak, akinek ő kijelentette magát... válaszd az igazit, testvérem, ne elégedj meg a pótlékkal!

Imádkozzunk a feljebbvalóinkért, hogy megszabaduljanak attól a tévhittől, hogy nekik kell megmenteni, megváltani bárkit, hogy kiskorúságban kell tartani az embereket és helyettük kell dönteni. Egy a váltság és ezt már Krisztus megszerezte. És ha az ember tényleg nem tud jól dönteni, mert a bűn miatt erre képtelen, akkor egy másik bűnös ember sem lesz képes helyette dönteni és őt megmenteni, egyedül Krisztus.

Imádkozzunk a feljebbvalókért, hogy megértsék: Isten akarata a nyugodt, csendes élet istenfélelemben, tisztességben. Nem a megosztottság, a megosztás a félelemkeltés, rágalmozás, lejáratás, elnyomás, kizsákmányolás... legyünk őszinték: ezzel van tele a világunk, az országunk.

De Isten előtt legyünk őszinték: mi magunk is a saját környezetünkben, kicsiben képesek vagyunk ugyanerre. Nincs más tehát, mint Istenhez fordulni és hallgatni a hívásra:

Itt vagyok Atyám, tudom, hogy hívsz, hozzád jövök. Itt vagyok, Atyám és odaszánom magamat az imádságra, mert erre hívsz, taníts imádságra. Itt vagyok, Atyám, és kérlek, járj át a megváltó szeretetével, formáld és taníts az igazságra. Ragyogtasd fel nekem Krisztust, az igazságot, hogy hadd legyek hozzá hasonló minél inkább!

Ámen!

Thoma László